

тукъ!... Ще залудѣя нощесъ самъ! — промълви натъртено дѣдо Кънчо и бързо се повърна въ колибата. Следъ малко той излѣзе отъ нея въ ржце съ дългата си чакмаклийска пушка, и, като се вслуша повторно, полетѣ надолу кжде ливадитѣ. Десетина крачки не сторилъ, той спрѣ стреснатъ отъ появата на една женска забрадка, която се мърна предъ самия него.

— Милкано, ти още ли се {въртишъ тука? — Извика той ядосано при вида на мургавата си снаха, която идѣше насреща му съ сжщата пълна и праметната презъ рамо торба.

— Рѣката придошла, тате!... Казаха ми коняритѣ, че придошла и не можела да се мине.

— Х-м-м-м-м! За туй ли е тая зѣлисъ долу, низъ ливадето?... Ще бѣлѣе глава тази нощъ... Че нѣма и Стайка... Той наведе огрижено глава, и, като понижи гласъ, додаде:

— Ти, снахо, видѣ ли Стайка нѣкжде надолу?

Мърна ми се човѣкъ кжде филоксеровитѣ лозя... Стори ми се, че бѣше той...

Отишълъ си е!... Та рѣката придошла, а? ... Видѣхъ азъ... Свѣткаше се оная вечеръ кжде балкана — валѣло е... Беки хора сж тамъ по праведни, аса ние тукъ каквито сме станали!

Дѣдо Кънчо наведе глава и пакъ я повдигна вървно въ снаха си.

— Ами кой, кайшъ, ти каза за рѣката?...

— Кой... ратаи; растирили бѣха коне надъ Стойновото кладенче, че тѣ ми казаха.

— Оня, съ голѣмия калпакъ — Тодоранъ — тамъ ли бѣше?...

— Стори ми се, че го видѣхъ тамъ, — процеди презъ зѣби Милкана.

— Тамъ е билъ!...